

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tribunal Poenitentiae Sev Libri Dvo Prior De Poenitente Ut Reo Posterior De Confessario Ut Judice

Stoz, Matthäus

Anno M.DC.LXXXIX.

§. 3. Resolutiones circa Materiam Sigilli.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37144

riunt obligationem sigilli. Neque alter, etiam si promiserit se velle esse obligatum, sicut sigillo, peccat revelando contra sigillum, Dian. p. 5. tr. 11. Res. 54. Dicast. l. c. n. 31. cum aliis; nili fortè ex conscientia erronea & affectivè; quia neque hæc promissio aut volitio est confessio, & sigillum aliunde non potest otiri.

220. Nec II. cum quis unum vel plura peccata sua alicui etiam sacerdoti manifestat consilii vel auxilii petendi causâ, non tamen ad pacandam conscientiam, ut sup. n. 211. sed præcisè tantum ad infamiam, pœnam, aliterius iram, al' uide simile malum evadendum. Palao cit. p. 19. §. 2. n. 2. Vel cum quis in confessionali unum vel plura peccata dicit, sed tantum cum animo illudendi confessario, vel ei damnum aliquod v. g. per furtum inferendi, vel eum ad patrandum aliquod facinus, ejusque societatem adducendi, Fag. cit. lib. 6. cap. 4. n. 18. Dicast. l. c. n. 42. & 43. Vel cum occultus peccator v. g. hæreticus, quia jam etiam, ne prodatur, cum aliis communicare vult, accedit ad confessionale, tantum ut simulet se confiteri; neque de ullo peccato se accuset, sed tantum schedam confessionis petat. Lugo Dissp. 23. n. 117. Laym. cit. cap. 14. n. 8. v. Moneo, ubi rectè dicit, confessarium tali simulatori non debere, nec posse dare schedam Confessionis, ne malæ ejus simulationi coöperetur; de quo plura infra n. 235. v. Quod si & sup. l. 1. p. 3. n. 22.

221. Nec III. cum contententur suis Prædicantibus illi ex A catholicis, qui non credunt Pœnitentiam esse Sacramentum, & putant in ea non remitti, sed tantum regi peccata; neque Præcones posse re-

mittere peccata, sed tantum denuntiare eorum remissionem. Nam etsi isti sua peccata etiam in specie enarrant coram prædicantibus, tamen id non faciunt cum animo se coram illis accusandi, sed tantum coram DEO; multò minus cum animo absolutionem peccatorum obtinendi ab illis, cum etiam ab ipso DEO non hanc sed tantum tegimen aliquod & pallium sibi dari posse existiment. Aliud sentit Gobat tr. 7. n. 785. & 853. sed ex hypothesi, quæ principiis fidei in incude A catholicorum fabricatæ non correspondet. Ejusmodi ergo confessariorum operâ nemo hominum, sed diabolus, quæ Germanorum phrasis esse solet, utatur.

§. III.

Resolutiones circa Materiam Sigilli.

Hanc jam sup. n. 191. ita explicavimus, ut facile sit inde multos casus resolvere. Aliquos tamen hîc superaddam exempli causa. Itaque

222. Contra sigillum ejusque obligationem ratione materiæ peccat, I. Quicumque peccatum mortale, etiam in genere tantum, vel veniale in specie dicit sibi hanc vel illam determinatam personam confessam esse. sup. l. c. non tantum, si ipsi esset ex sola confessione notum, de quo non est dubium teste Palao cit. p. 19. §. 3. n. 6. sed etiam, cum id esset ipsi ut publicum & notorium per famam, sententiam Judicis &c. vel aliunde extra confessionem notum. Nam dicere, se tale peccatum ex confessione scire, est proptiè revelare confessionem, reddique

eam odiosam, ut dixi *sup.* n. 193. & docet Fag. *cit.* lib. 6. cap. 5. n. 7. cum communi; præterquam quod noticiam peccati faciat communiter etiam multò certiore. Unde de notorio fure, latrone, adultero &c. non licet dicere: *confessus est mihi sua furta, latrocinia* etiam addendo, *cum magno dolore, fletu, &c.* Palao *l. c.* Fag. *l. c.* cap. 4. n. 6. ubi contrariam sententiam censet esse falsam & improbabilem. Tribuitur hæc Medina; sed Fag. n. 7. putat eum ex aliorum potiùs mente, quam suâ ita scripsisse.

Per hoc tamen non est prohibitum, quo minus illi possint de peccato in confessione audito licetè inter se & cum aliis loqui, qui id etiam aliunde ante vel post confessionem cognoverunt. S. Thomas & cum eo omnes ad unum teste Nav. apud Reginald. *l. 3. n. 63.* Adeoque potest aliquis famulum vel alium propter furtum. v. g. domo expellere, aut civiliter apud Judicem accusare, si id ex confessione, & insuper etiam aliunde, sive ante, sive post, cognovit. Laym. *cit.* cap. 14. n. 3. Sed observatis his cautelis, 1. ut ad evitandum scandalum indicet modum, quo delictum illud extra confessionem cognovit. 2. ne ulla ratione significet, se id etiam ex confessione scire Reginald. *l. c.* § n. 64. 3. ut ne quidem noticiâ confessionis ullatenus utatur; adeoque nihil aliud quoad substantiam, modum, locum, aliâsque circumstantias, neque quidquam certius dicat, quam præcisè sicut extra confessionem cognovit. Coninch. *Disp.* 9. n. 9. Dicast. *cit.* *Disp.* 12. n. 49. 4. ut in primo statim accessu ad alium confessarium dirigat pœnitentem, si ejus delictum jam ante con-

fessionem scit, & propterea aliquid contra illum extra eam movere statuit. Laym. *l. c.*

223. II. Quodsi quis de aliquo notorio v. g. latrone dicat tantum in genere; *Confessus est mihi animo valde contrito sua peccata*, existimat Palao *cit.* n. 6. Laym. *cit.* cap. 14. n. 21. & alii id non esse contra sigillum, cum cedat in laudem pœnitentis, nec ullum ejus peccatum in specie, nec mortale in genere reveletur. Et ut Laym. *l. c.* ait ex Coninch. *Disp.* 9. n. 53. per prædicta verba significatur quidem confessio peccatorum; nullo modo tamen per ea significatur, quod peccata illa fuerint latrocinia, sed hoc est audientibus jam aliunde notum. Verum hæc opinio non caret difficultate, eamque rejicit Dian. *p. 5. tr. 11. Res.* 42. v. *Notandum.* Nam memoratis verbis est non per se, tamen in istis saltem circumstantiis verè significantur latrocinia. Deinde tali suo dicto Confessarius revelat indirectè publica pœnitentis peccata; quod juxta hos ipsos Auctores & omnes alios est contra sigillum. Probatur autem id ex dictis *sup.* n. 192. Nam quilibet potest prudenter & sine temeritate sic concludere: Cajus Latro, vi dicti à confessario, est bene confessus sua peccata; atqui Cajus peccata sunt etiam latrocinia, uti est notorium, ergo, vi dicti à Confessario, Cajus est confessus etiam latrocinia. Idem esset, si confessarius de occulto peccatore ita loqueretur alicui, cui jam ante aliunde est notum ejus peccatum.

Meo itaque Judicio opus est hîc aliqua distinctione. Nam si constat reum à tempore commissi notorii delicti esse

tunc

tunc prima vice confessum, violabitur omnino indirectè sigillum per ejusmodi dictum; non item, si non constet. Ratio disparitatis est, quia ex illo dicto rectè inferitur confessio ipsius notorii delicti in priore casu, ut vidimus; non item in posteriore: in quo, quia notorium delictum potuit jam antè in alia confessione fuisse ritè expiatum, non potest ulla ratione prudenter inferri; quod inter peccata, de quibus in genere dicitur reus esse hïc & nunc confessus, illud ipsum fuerit etiam repetitum. Reginald. l. 3. n. 44. Et quia de reis, qui supplicio afficiuntur, communiter non constat, quòd post commissà sua delicta, tunc notoria, nullam adhuc aliam confessionem antea fecerint, ideo juxta communissimam sententiam Confessarii sine omni scrupulo liberè & licitè dicere possunt, reum esse bene confessum sua peccata. Fag. cit. lib. 6. cap. 5. n. 6. & n. 17. Optimum autem est, ut à publicis peccatoribus petat confessarius licentiam dicendi de eorum notoriis peccatis, quæ ad ipsorum honorem & aliorum ædificationem spectant. Reginald. l. c.

224. III. Qui dicit v.g. *Cajus est mihi confessus*; *Cajum absolvi*, aut aliud æquivalens ordinariè (de quo *infr. n. 241.*) non frangit sigillum; quia etiam illi possunt dici confiteri juxta dicta *sup. n. 185.* qui tantùm dicunt, se ab ultima confessione non esse sibi conscios peccati mortalis, voluisse tamen se sistere iudicio Confessarii, ut admittantur ad Sacram Communionem. Item qui manifestant Confessario aliqua cum animo se de iis accusandi, & in ordine ad absolutionem; sed tantùm talia, in quibus confessarius

deinde agnoscit, eos nihil deliquisse. Tamb. *de conf. l. 5. c. 3. n. 10.* ut sæpe fit, & fieri potest à parvulis, simplicibus, frequenter confiteri solitis, vel perfectioni deditis, quorum aliqui apud Nicol. Lancium *tom. 1. opus. 6. n. 32.* per quinqueñium, alii per triginta annos, aliqui totà suà vità nunquam ullum veniale cum plena deliberatione commississe perhibentur. Sic etiam rectè dicere potest Judex, se absolvisse illum, quem in facto, de quo accusatus est, pronuntiavit nihil deliquisse. Quamvis autem hujusmodi confessio & absolutio multùm differat ab ea, quæ est constitutiva Sacramenti Pœnitentiæ, est tamen nihilominus adhuc Judicialis, quia fit coram Judice & à Judice in tribunali sedente.

Quod si quis addat & dicat: *Cajus est mihi confessus sua peccata*; vel *confessus est venialia*; communissima & certè sententia habet, sigillum etiam non lædi, ut ait Fag. cit. lib. 6. cap. 5. n. 18. Ratio dari solet à DD. hæc, quia hoc ipso, quòd aliquis confiteatur, supponitur confiteri peccata saltem venialia; ergo sicut salvo sigillo aliquis dici potest esse confessus, ita etiam dici potest esse confessus peccata, esse confessus venialia. Lug. l. c. n. 50. Dicast. l. c. n. 50. Reginald. l. 3. n. 43. Addit iste *ibid.* etiam hanc rationem, quia omnibus notorium est, quòd non sit homo, qui non peccet 3. Reg. 8. & 1. Joan. 1. quòdque nemo confiteri debeat, nisi peccata; ergo de confesso dicere, *illum esse confessum peccata*, vel *esse confessum venialia*, nec illum infamar, nec reddit confessionem odiosam, ergo non est contra sigillum.

Sed

Sed hæc rationes non satisfaciunt. Nam confiteri aut absolvi, ut paulò antè dixi, non necessariò, nec semper supponit aliquem confiteri peccata, ab iisque absolvi. Deinde etsi sit notorium, aliquem peccasse mortaliter, Confessarius tamen non potest dicere, id eum sibi esse confessum. *sup. n. 222. Et seq.* ergo etiam cum est notorium aliquem peccasse, vel peccasse venialiter, non potest confessarius dicere, id eum sibi esse confessum. Esto enim, quòd id non infamet pœnitentè, & aliis omnibus constet illum confiteri peccata; tamen dicere, se hoc ipsum scire de eo ex ejus confessione, est revelare confessionem, eamque potest odiosam reddere. Alia argumenta affert Fag. *l.c.* & propterea censet sententiam, quæ ait prædictis modis loquendi sigillum frangi, non esse improbabilem, sed piam & defendi posse.

Ego hîc distinguo; & de pœnitentibus, de quibus notorium omnibus est, quòd soleant peccare venialiter, censeo non fore contra sigillum, si confessarius dicat esse confessos peccata, vel esse confessos venialia. Ratio autem est hæc sola, quòd tales pœnitentes ipso facto, cum palàm confitentur, dent ut cuius, sic etiam confessariis licentiam ita loquendi: de aliis autem pœnitentibus supra indicatis ita loqui, si quandoque confiteantur verum peccatum, erit omnino contra sigillum. Nam etsi communiter urgere soleant Confessarii, ut etiam isti se iterùm accusent de aliquo peccato jam antè semel confessò, & ritè expiato, ut Sacramentum ad conferendam gratiam perfici possit; tamen ad id nemo tenetur, & ab aliquibus etiam nequit obtine-

ri. Quidquid autem de his sit, consultum omnino est, plus non dicere de aliquo, quàm quòd *confessus sit*; non addendo, *peccata*, aut *venialia*; cum nulla sit, nec esse possit hujuscemodi additionis necessitas; & univèrsim per omnes istos loquendi modos sæpe indirectè frangi possit sigillum, ut dicam *infra cit. n. 241.*

225. IV. Qui dicit: *Tutus in confitendis minutissimis suis peccatis mihi molestus est*, non frangit sigillum juxta communem apud Dian. *p. 5. tr. II. Res. 50.* & teste Fag. *cit. cap. 5. n. 17.* concedunt omnes. Sed frangi sigillum affirmat Palao *cit. p. 19. §. 3. n. 9.* uti & Granado apud Dian. idque non immeritò. Nam præter paulò antè dicta sunt etiam hæc rationes. Tum quia parva & magna venialia sunt etiam aliquo modo species venialium; atqui venialia in specie revelare est contra sigillum *sup. n. 191.* ergo sicut dicere, hunc vel illum esse confessum venialia gravia; ita & dicere, illum esse confessum parva & minuta, est contra sigillum; cum neutrum ex eo solo, quòd confiteatur, determinatè constet. Tum quia minutia venialium, Confessario molestæ, sunt circumstantia eorum, & quidem talis, quam pœnitens non libenter aliis extra confessionem manifestaret, indèque pateretur aliquam confusionem, ergo jam cadunt sub sigillum. *sup. cit. n. 191.* Et verò Dian. *l.c.* consultat confessariis, ut ab hujusmodi locutionibus abstineant; imò Coninch. *cit. Diss. 9. n. 11.* ait eos malè & periculosè ita loqui, frangerèque sigillum indirectè; cui consentit Laym. *cit. cap. 14. n. 6. v. simile.* de quo *infra.*

Ex dictis patet, quod etiam contra sigillum sit dicere de aliquo frequenter confitente: *Jam confessus est nova venialia*, contra Card. Lugo *cit. Diss. 23. n. 90.* Quae ergo *sup. cit. n. 191.* tradita sunt de venialibus tanquam de materia sigilli, debent juxta hunc & praecedentem numerum intelligi.

226. Qui aliis dicit, se peccatum v.g. furti, homicidii &c. in confessione audivisse; personam tamen poenitentis non expressa, & in iis circumstantiis, ut moraliter nullum quoque sit periculum, quod vi hujus dicti ullus ex audientibus sit unquam perventurus in noticiam illius, non frangit quidem sigillum; Fag. *cit. lib. 6. cap. 4. n. 1. & cap. 5. n. 11.* Reginald. *lib. 3. n. 45.* Laym. *cit. cap. 14. n. 10. v. octavo.* Palao *cit. p. 19. §. 3. n. 10.* contra Panormit. apud Fag. *cit. cap. 5. n. 12.* tamen sine fructu id dicere juxta Reginald. est peccatum veniale, utpote verbum otiosum; cum scandalo autem aliorum, putantium ita violari sigillum, est mortale. Raro quoque abest periculum frangendi sigillum, nisi quis loquatur abstractissimè ab omnibus qualitatibus & circumstantiis personae, loci, temporis &c. Si enim post confessiones annis aliquot auditas tandem dicas, primum tuum poenitentem fuisse v.g. magnum; vel si una vice dicas, tali & tali die aliquem esse tibi confessum adulterium; alia vice dicas, te eo die habuisse tantum unum poenitentem; & post aliquod tempus immemor priorum verborum iterum dicas, illo die fuisse tibi confessum Cajum; & quod facile fieri potest, aliquis ex iis, quibus ita loqueris, viderit & adhuc meminerit, quis fuerit primus tuus poenitens; vel meminerit,

R. P. Stoz Trib. Panit. Lib. II.

quae diversis vicibus dixisti; planè ei jam revelasti & peccatum & personam poenitentis, sigillo sacrilegè violato. Imò potest hujusmodi periculum esse, etiam cum abstractissimè dicis, tibi aliquem esse confessum v.g. homicidium: si nimirum ille, qui complexus fuit; vel ille, cui poenitens tanquam amico id antè aperuit, hoc ex te audiat, & sciat eum tibi esse confessum, & alios tuos poenitentes nihil simile patrare. vide *Diss. 23. n. 63.* Tan. *tom. 4. Diss. 6. q. 9. n. 129.* Violat autem sigillum, seu contra illud peccat, qui se committit periculo violandi illud, nisi faciat ob causam magnae utilitatis. Laym. *l.c.* imò necessitatis, cum magna cautela & apud viros doctos. Fag. *cit. n. 11.*

Omnes itaque DD. unanimiter docent, consultissimum esse, ut si de peccatis mentio incidat, nemo facile dicat, sibi hoc vel illud in confessione fuisse manifestatum; quia rarissimum est, ut necessitas aut utilitas aliqua, etiam cum petendum est ab alio aliquod v.g. consilium, id requirat; & quia vix abest periculum vel scandalum, maximè si quid tale dicatur coram multis; vel coram paucis quidem, sed tamen in eodem loco & urbe, ubi confessio fuit audita; vel post breve tempus ab ea audita. Fag. *cit. c. 4.* qui cum aliis *ibid.* Confessarios per viscera Misericordiae Christi Domini rogat, ne faciles sint ad ita, etiam generatim tantum, loquendum. Sed & Reginald. *l.c. n. 46.* ait, etsi speculativè post aliquando esse licitum, ut aliquis ita genericè loquatur, in praxi tamen contrarium esse servandum. Maximè autem hinc attendere debent Parochi & alii

S

in

in suis concionibus, ne contra hanc doctrinam graviter impingant.

227. Qui ex confessionibus in aliquo v.g. pago, urbe, Monasterio &c. auditis dicit, in illa communitate committi multa adulteria, usuras, veneficia &c. certum est, quod peccet contra Justitiam, infamando injuriosè communitatem, nisi ejusmodi delicta sint publica & notoria; vel nisi communitas sit talis & tam magna, ut prudenter omnes judicare possint, eam non carere ejusmodi zizaniis. *Fag. cit. lib. 6. cap. 4. n. 2.* Sæpè etiam peccat contra charitatem, hac ratione scandalizando audientes, maxime si sint simplices; peccat quoque contra ipsum confessionis sigillum, Suarez, Vasq. & alii contra Navarr. Henriq. & alios apud *Fag. l. c. cap. 4. n. 2.* & *Dian. p. 2. rr. 15. Res. 13.* quia magnum est periculum, ne iis, qui talia audiunt, ipsæ personæ pœnitentium innotescant, maxime si locus, aut cœtus Regularium, vel Clericorum secularium non sit amplus & numerosus. Nam illi, quos ex tali numero constat esse solutioris vitæ, sinistrae famæ &c. redduntur valdè suspecti de ejusmodi peccatis, & sic est magnum periculum, ne omnino deprehendantur. *Coninch. cit. Disp. 9. n. 16.* *Bonac. tom. 1. Disp. 5. q. 6. sect. 5. p. 4. n. 3.* *Palao cit. p. 19. §. 3. n. 11.* Addit *Dicast. cit. Disp. 12. n. 64.* hoc ex eo quoque esse contra sigillum, quia confessionem planè reddit odiosam. Unde apparet, non satis cautos vel tutos esse; qui scribunt sive in libris sive in litteris, in hoc vel illo loco tot & tot confessiones sacrilegè factas fuisse correctas, tot & tot à concubinato vel adulteriis abstractos, & similia. Nam et-

si apud alios nullum sit; apud eos tamen, qui in eodem loco sunt vel fuerunt, magnum est periculum violandi sigilli.

228. Confessarius, vi sigilli, non potest revelare peccatum, quod quis nondum commisit, sed vult adhuc committere, v.g. cædem innocentis, prodicionem Reipubl. &c. si quidem reus malam hanc voluntatem ei verè cum animo se de ea accusandi manifestet; sicut potest facere non minus, quàm alius de peccato jam commissò potest verè se accusare, etsi non velit ab eo desistere. *Fag. l. c. cap. 4. n. 23. §. 26.* *Tan. tom. 4. Disp. 6. q. 9. n. 138.* cum *S. Thoma. Laym. cit. c. 14. n. 5.* *Lug. Dicast. & alii* communiter contra alios non paucos; quorum tamen sententiam *Fag. cit. n. 23.* & *Tan. l. c.* dicit esse erroneam. Ratio, quia peccatum futurum, etsi secundum se non sit materia confessionis, est tamen objectum peccati confessi, nimirum voluntatis seu intentionis malæ, & quidem tale, ut ex illius cognitione cognoscatur etiam ea ipsa mala voluntas, quam reus antè habuit & adhuc habet, eamque nunc cum animo se accusandi manifestat, & confitetur; ergo confessarius, quàm parum potest peccatum confessum, tam parum potest tale ejus objectum, sive bonum sive malum sit, sine licentia pœnitentis revelare. *sup. n. 191.*

229. Quid ergo hic agendum Confessario? Inprimis debet totis viribus eniti, ut pœnitentem permoveat ad desistendum à patrando peccato, & si complices habeat, ad eosdem ab eo deterrendos & impediendos; vel ut à pœnitente impetret, quàm per se sub gravi peccato

P. St. e.

Tribu
Pœnitentia
E. M. M.
S. J. B.

peccato tenetur tunc dare, licentiam utendi illâ notitiâ ad id per se, vel per alios impediendum. Si neutrum ab obstinato peccatore possit obtinere, tunc nec debet, nec potest eum absolvere, utpote in statu peccati mortalis constitutum. Deberet autem tunc confessarius monere eos, quorum interest, si sine periculo cognoscendi reum vel complices fieri possent. Verum quia communiter magnum periculum hinc subest, ne reus aut complices innotescant; & ad id evitandum opus est maximâ cautelâ ac circumspectione, ut Coninch. *Disp. 9. n. 18.* Laym. *cit. cap. 14. n. 11.* Palao *l. c. n. 13.* & omnes alii agnoscunt, ideo communiter vi sigilli teneretur Confessarius post alia omnia frustra tentata tacere, & rem totam divinæ Providentiæ committere.

Neque propterea Respubl. vel ullus alius merito potest conqueri; cum idem prorsus incommodum subire & pati deberent, si Sacramentum Pœnitentiæ ejusque sigillum à Christo institutum non fuisset; vel si pœnitens omninò confessus non fuisset. Quin imò cum ejusmodi malefactorum sæpè per operam & efficaces confessariorum dehortationes absterceantur à pessimis suis machinationibus, patet clarè, Sacramentum hoc ita in bonum pœnitentis ex institutione Christi cedere, ut simul etiam sapissimè in omnium aliorum commodum atque utilitatem publicam & privatam redundet; prorsus autem nemini unquam damnosum sit; ut imprudenter æquè ac impie calumniantur aliqui ex A catholicis.

Dixi. *sup. n. 228.* Si reus voluntatem malam manifestet cum animo verè se accusandi. Nam si certò constet, quòd ma-

nifestet tantum cum animo confessarium trahendi in societatem criminis, tunc manifestatio hæc non est confessio Sacramentalis, nec obligat sub sigillo. *sup. n. 185.* potestque confessarius & debet tunc reum prodere; sicut posset & deberet, cum aliunde cognovisset, ut tradunt cit. DD. ex communi.

230. VIII. Si pœnitens complicem nominet in confessione, quia putat (sive verè, sive falsò) ad explicanda sua peccata id esse necessarium, vel utile; de quo *sup. l. 1. p. 3. n. 44. & seq.* tunc confessarius, qui complicem istum ejusque peccatum sine licentiâ pœnitentis revelat, frangit sigillum. *sup. n. 191.* Est communis & vera sententia apud Lug. *l. c. n. 68.* contra Joan. de la Cruz. quia alioqui confessio redderetur odiosa; & pœnitens conjiceretur in periculum, ne deinde ipsius peccatum etiam publicetur à complice. *Dicast. l. c. n. 65.*

Imò ut Confessarius sine læsione sigilli possit revelare complicem ejusque peccatum, docet Valq. *q. 93. art. 4. dub. 5.* non sufficere solum pœnitentis, sed requiri etiam ipsius complicitatis licentiam; idque ut probabilius & Sacramento favorabilius amplectitur Tan. *cit. q. 9. n. 146. cum seq.* Tamb. *de conf. lib. 5. cap. 3. §. 4. n. 7.* cum aliis contra Lug. *l. c. n. 138.* *Dicast. n. 80.* Suarez & alios, sed paucos, ut ait Tan. Ratio, tum quia pœnitens debet sua tantum & non aliorum peccata confiteri, nec horum potest, nisi quandoque per accidens, cum id vel est, vel videtur esse utile ad sua bene exprimenda: in quo tamen casu sicut illius, ita & aliorum peccata cadunt sub sigillum, ut paulò antè dictum; atqui ex

peccatis sub sigillo contentis potest quilibet pœnitens dare licentiam sua tantum revelandi, non aliorum *sup. n. 197.* ergo &c. Tum quia etsi hoc modo confessio non fiat pœnitenti odiosa (quod solum adversarii considerant) sit tamen aliis odiosa, ita ut & ipsi ab ea abhorreant, & alios ab eadem impediunt, v. g. Domini fervos, mariti uxores, & complex complicem, si sciant in confessione posse sua occulta delicta ab aliis pro suo arbitrio revelari. Tum quia, ut fatentur adversarii, pœnitens non potest dare, nec confessarius acceptare, vel usurpare licentiam, complicem monendi, corrigendi &c. vel aliis, qui corrigant, manifestandi, nisi tantum, cum id ordo in correctione fraterna servandus permittit, atqui ad hunc finem pœnitens potest complicem ejusque delictum manifestare extra confessionem, neque deinde confessarius opus habet ullâ ejus licentiâ.

Imò si pœnitens, qui complicem ejusque peccatum (sive bene, sive male) detegit in confessione ad sua peccata melius exprimenda, simul etiam in eadem petat, ut confessarius per se, vel per alios corrigat complicem; tunc ista petitio utpote impertinens ad confessionem ejusque prorsus extranea, non cadit sub sigillum; ergo etiam si in confessione & inter confitendum fiat, potest confessarius perinde atque si extra facta fuisset, complicitis peccatum ipsi vel aliis revelare, & per se vel alios corrigere. Et neque hâc licentia pœnitentis necessaria est, nisi fortè tantum ided, quia in correctione complicitis involvitur aliquod periculum relevandi etiam peccatum pœnitentis.

Atque hoc solum videntur velle adversarii, & nemo negat.

Quia tamen communiter gravia scandala aliâque incommoda oriuntur, & raro fructus aliquis sequitur, si complex agnoscat, vel suspicetur occultum suum delictum confessario, vel per confessarium aliis: qui ipsum corrigunt, innotuisse tantum dependenter ab ipso complice ejusque confessione; ided omnes monent, confessarium etiam cum pœnitens instanter rogat, non debere facile in se suscipere hoc onus. Tamb. *l. c.* multò minus tutum esse, si ipse ultro à pœnitente petat licentiam; quia timendum est, ne illa tantum ex metu reverentiali adeoque invalidè concedatur. *sup. n. 197. v. Debet esse.* Dicast. *l. c.* Vide Dian. *p. 5. tr. 11. Res. 39.* optimè pro nostra sententia dissentientem.

231. IX. Frangit sigillum, qui circumstantias, personam pœnitentis concernentes ex ejus confessione cognovit, & sine ejus licentia revelat, dicendo v. g. eum esse Principem, Comitem, Sacerdotem, Religiosum, Prætorem, Mercatorem, Opificem, Conjugatum, Militem &c. & multò magis dicendo, eam habere tales & tales defectus, sive jam naturales, ut est morbus, debilitas &c. sive civiles, ut est esse servum, illegitimum, ignobilem, pauperem, gradu literario carentem &c. sive morales, ut est esse agrestem, asperum, tenacem sui Judicii &c. sed cum hac duplici limitatione; si pœnitens tale quid in ordine ad sua peccata melius explicanda manifestavit; & cum non sit palam notum, nolit ab aliis sciri, sive absolutè, sive hoc

tem-

tempore, loco &c. sicut præsumitur nol-
le ex prædictis sciri ea, quæ sunt postero-
ris generis seu defectus; sæpe etiam ea,
quæ sunt prioris generis, quia illius in-
terest, ne ab aliis, saltem jam vel hinc
agnoscantur. Quodsi autem prædicta
sint alicubi palam nota, neque pœnitens
agrè ferat etiam hinc ab aliis sciri, & con-
fessario indicet, ut, si fortè adhuc eum la-
terent, etiam ipse resciret; tunc ea reve-
lare non est contra sigillum. Et talia com-
muniter censentur illa, quæ sunt prioris
generis, Lug. cit. *Disp.* 23. à n. 54. Tamb.
de conf. lib. 5. cap. 3. à n. 11.

232. X. Quodsi prædictos vel similes
defectus pœnitens non confiteatur, sed
tamen in ipsa confessione exerceat & com-
mittat, docet Lug. n. 60. eumque sequi-
tur Gobat, *tr.* 7. n. 792. nullo modo illos
cadere sub sigillum, quia confessarius il-
los non audit, sed videt, nec sunt ma-
teria confessionis. Sed Tamb. *de Conf.*
lib. 5. cap. 3. §. 10. n. 18. negat hoc esse pro-
babile; & rectè docet, etiam hinc atten-
dendum esse, an defectus sint aliis pa-
lam noti, vel non; & an pœnitens agrè
vel non agrè ferat patefieri. Nam sicut
ea, quæ pœnitens dicit in ordine ad sua
peccata explicanda; ita & ea, quæ inter
confitendum agit & facit, vel alio mo-
do detegit, sed ideo tantum, quia sine iis
ob aliquam corporis vel animæ indispo-
sitionem, consuetudinem &c. aliter non
potest commodè peccata enarrare, pos-
sunt, si sine ejus licentia revelentur, Sa-
cramentum Pœnitentiæ facere odiosum;
atque omne id, quod Sacramentum Pœ-
nitentiæ potest facere odiosum ratione
revelationis, & est ex sola confessione
notum, cadit sub sigillum; ergo potest

confessarius frangere sigillum, dicendo
v.g. Cajum esse indoctum, indocilem,
sui capitis, animi perplexi, anxii &c. non
bene gnarum linguæ latinæ, Mysteriorum
fidei &c. si hæc ex sola confessione no-
vit, aliis autem non sint palam nota, &
pœnitens quoque nolit aliis patere; sicut
præsumendus est nolle.

Dixi autem: *quia ideo agit, quia sine iis
non potest* &c. Nam si pœnitens inter
confitendum deliberatè & malitiosè sol-
licitet v. g. Confessarium ad turpia, mi-
netur ei mortem &c. tunc ea non cadunt
sub sigillum, potestque confessarius hac
notitia liberè, & licitè uti ad ejusmodi pœ-
nitentem fugiendum, denuntiandum &c.
ut rectè docet Lug. n. 116. & nos liben-
ter ei etiam concedimus, notitiam illo-
rum non esse ex confessione acceptam;
cùm non sint talia; quæ pœnitens inter
confitendum ideo facit, quia sine iis non
potest hinc & nuncaliter sua peccata com-
modè enarrare. Debet ergo hæc dispa-
ritas inter ista & illa bene observari. Vide
infra n. 259.

233. Idem ferè est de materia, seu
objecto, circa quod pœnitens confitetur
se deliquisse, dicendo: 1. Invidi Cajo
mercatori magnum lucrum in nundinis
factum. 2. Gavissus sum, Titium meum
hostem esse occisum. 3. Maledixi Ma-
vio Domino meo propter ejus asperita-
tem. 4. Iratus fui Sempronio ob com-
missum ejus adulterium. 5. Habui com-
placentiam de furto, vulnere &c. quod
olim feci Mutio. 6. Pro hac & hac spe-
ciali gratiâ DEI fui ingratus; ex recor-
datione talis & talis mihi factæ revela-
tionis aut apparitionis, elicitus actus heroi-
ci &c. habui vanam gloriam &c. Si e-

nim pœnitens ob metum alicujus incommodi, confusionis, vel aliam causam nolit revelari, Cajum fecisse in nundinis lucrum, Titium esse occisum, Mævium esse hominem asperum, Sempronium esse adulterum, vel Mutium fuisse aliquando furto vel vulnere læsum, se habere tales gratias divinas, virtutes &c. tunc confessarius, qui id advertit, & tamen aliquid horum ex sola confessione sibi notum patefacit aliis, verè frangit sigillum. *sup. n. 191.* Si autem advertat pœnitentis nihil interesse, nec ab eo curari ejusmodi patefactionem, tunc sigillum quidem non frangit, potest tamen adhuc peccare contra Justitiam, si occulta aliorum delicta manifestet, v. g. Mævii asperitatem, Sempronii adulterium &c.

Quodsi pœnitens virtutes suas, & gratias divinas in confessione explicet non ratione alicujus peccati circa illas commissi, sed tantum ut status animæ suæ sit confessario melius perspectus, tunc nullo modo cadunt sub sigillum, sed tantum sub secretum naturale; quod quandoque ex justa causa etiam sine licentia pœnitentis potest revelari. Et sic intelligenda sunt dicta *sup. cit. n. 191.*

§. IV.

Resolutiones de indirecta violatione sigilli.

234. Indirectè violat sigillum, qui extra confessionem aliquid dicit, vel facit positivè aut negativè, vel aliud signum edit, unde alius certæ personæ peccatum, vel simile quid, quod sub sigillum cadit, & ipse ex sola confessione novit, potest agnoscere, aut prudenter colligere, vel saltem

suspiciari *sup. n. 192.* adeoque sigillum indirectè frangit

I. Qui simpliciter dicit, *Cajum v. g. sibi confessum esse, sed non absolvisse.* Ratio, quia etsi ob multas alias causas fieri possit, ut confessarius aliquem non absolvat; apud omnes tamen ex hoc dicto ita simpliciter prolato oritur suspicio, id factum esse ob aliquem gravem defectum pœnitentis. *Fag. Præc. 2. lib. 6. cap. 5. n. 9. Coninch. cit. Diss. 9. n. 14. Laym. lib. 5. tr. 6. cap. 14. n. 8. Lug. Diss. 23. n. 84. & alii sup. n. 182. contra Cajet. Armill. Henriquez.* Debet ergo necessariò adjungi semper causa aliqua, quæ in nullo pœnitentis gravamen cedat, v. g. *ex mea oblivione, occupatione &c.* Unde nec licet dicere: *non absolvi Cajum ob interveniens impedimentum:* contra Palao *de pœnit. p. 19. §. 3. n. 3.* vel *ob defectum materia:* contra Lugo. *l. c.* nisi constet impedimentum illud non fuisse aliquam culpam pœnitentis, sed ipsius vel confessarii v. g. infirmitatem corporalem, occupationem celebrandi, concionandi &c. & nisi constet defectum materiæ provenisse tantum ex innocentia pœnitentis, non ex ejus imperitia, impœnitentia, neglectu examinis &c. *Fag. cit. n. 9. in fine. & Dian. p. 5. tr. 11. Res. 42. Dicast. l. c. n. 112.* & fortè etiam hoc solum vult Palao & Lugo.

Interrogatus proinde an eum, quem non absolvit, absolverit, non potest respondere affirmativè, quia mentiretur; nec negativè, quia indirectè frangeret sigillum: solum ergo hoc dicere potest: *illum esse confessum, & se fecisse suum officium.* *Reginald. lib. 3. n. 48. Lugo n. 85.* ubi etiam addit, si pœnitens ipse se non fuisse